

בש"פ 1706/15 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 1706/15

לפני: כבוד השופט י' דנציגר

העורר: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע מיום
24.2.2015 במ"ת 15719-01-15 שניתן על ידי כבוד
השופט נ' אבו טהא

תאריך הישיבה: כ' באדר תשע"ה (11.3.15)

בשם העורר: עו"ד נחמן בטיטו; עו"ד הדס כהן

בשם המשיבה: עו"ד עילית מידן

החלטה

לפני ערר לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), על
החלטת בית המשפט המחוזי בבאר-שבע במ"ת 15719-01-15 (השופט נ' אבו-טהא) מיום 24.2.2015, במסגרתה הורה על מעצרו
של העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו לפי סעיף 21 לחוק המעצרים.

עמוד 1

1. כתב האישום שהוגש ביום 8.1.2015 מייחס לעורר חמישה אישומים בגין שורה של עבירות מין שביצע באחייניתו, קטינה ילידת חודש *** 1998 (להלן: ש.מ.), כמפורט להלן.

על פי האישום הראשון, במועד שאינו ידוע במדויק למשיבה, במהלך אמצע שנת 2012 או סמוך לפני כן, יצאה משפחתה של ש.מ. לטיול, בזמן שהיא עצמה נשארה בביתה כדי ללמוד. יצוין כי באותה עת התגורר העורר בסמוך לסבתה של ש.מ., שהיא גם אמו, בעוד שש.מ. התגוררה עם הוריה בשכונה אחרת באותו ישוב. לבקשת אמה של ש.מ., שהיא גם אחותו של העורר, הסכים העורר לשמור על ש.מ. עד לשובה של המשפחה. לצורך כך הגיע לביתה, הורה לה לסגור את חלונות הבית, התיישב על מזרן, וקרא לה לבוא לשבת לידו. או אז אחז בה ואמר לה כי הוא "רוצה אותה". בשלב זה קמה ש.מ. מהמזרן והלכה למטבח, כשבמקביל אמר לה העורר לסגור את דלת הבית. לאחר מכן ניגש העורר למטבח, הפשיט את ש.מ. ממכנסיה ותחתוניה, השכיב אותה על הספה בסלון, שם פשט את מכנסיו ותחתוניו, נשכב על ש.מ. והחדיר את איבר מינו לאיבר מינה, שלא בהסכמתה החופשית, עד אשר הגיע לסיפוקו המיני. בנקודה זו איים העורר על ש.מ. שלא תספר לאביה דבר, ולאחר מכן יצא מהבית. בשל המעשים הללו הואשם העורר בעבירה של אינוס בת משפחה שטרם מלאו לה 16 שנים לפי סעיף 345(ב)(1) בנסיבות סעיפים 345(א)(1) ו-351(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).

על פי האישום השני, ביום 14.10.2013 או בסמוך לכך, הגיע העורר לביתה של ש.מ. עת שהתה בו לבדה. העורר הצמיד את גופה של ש.מ. לאחד מקירות הבית, הפשיט את מכנסיה ותחתוניה, פשט את מכנסיו ותחתוניו, פיסק את רגליה, ובעודם עומדים, החדיר את איבר מינו לאיבר מינה, שלא בהסכמתה החופשית. תוך כדי המעשה צעקה ש.מ. מכאבים וביקשה מהעורר שיניח לה, אחרת תספר למשפחתה. בתגובה הניח העורר את ידו על פיה ואמר לה כי איש לא יאמין לה. בשלב מאוחר יותר הוציא העורר את איבר מינו מאיבר מינה, ואז הגיע לסיפוקו המיני מחוץ לגופה. לאחר מכן עזב העורר את ביתה של ש.מ. בשל המעשים הללו הואשם העורר בעבירה של אינוס בת משפחה שטרם מלאו לה 16 שנים לפי סעיף 345(ב)(1) בנסיבות סעיפים 345(א)(1) ו-351(א) לחוק העונשין.

על פי האישום השלישי, בתחילת שנת 2014 או בסמוך לכך, בעת שביקרה ש.מ. בבית סבתה, קרא לה העורר להגיע לביתו. לאחר שנכנסה לביתו, לקח אותה לסלון, השכיב אותה על הספה, הפשיל את מכנסיה ותחתוניה עד לברכיה, הפשיל את מכנסיו ותחתוניו, והחדיר את איבר מינו לאיבר מינה שלא בהסכמתה החופשית. ש.מ. צעקה בכדי שהעורר יניח לה, אך בתגובה הוא איים עליה כי יכה אותה אם לא תשתוק. בשלב מאוחר יותר הוציא העורר את איבר מינו מאיבר מינה של ש.מ., לקח אותה לשירותים, ואונן לפניה עד אשר הגיע לסיפוקו המיני. לאחר מכן שבה ש.מ. לבית סבתה. בשל המעשים הללו הואשם העורר בעבירה של אינוס בת משפחה שטרם מלאו לה 16 שנים לפי סעיף 345(ב)(1) בנסיבות סעיפים 345(א)(1) ו-351(א) לחוק העונשין.

על פי האישום הרביעי, במועדים שונים שאינם ידועים במדויק בין האירועים שתוארו באישום בראשון לאלו שתוארו באישום השלישי, שהתה ש.מ. בבית סבתה. בשלב מסוים ניגשה ש.מ. לפינת החי שהייתה בקרבת מקום כדי להביא חלב. באותה העת שהה בפינת החי גם העורר. משראה את ש.מ., השכיב אותה על המיטה שהייתה במקום, הפשיט את מכנסיה ותחתוניה, חשף את איבר מינו והחדיר אותו לאיבר מינה עד שהגיע לסיפוקו המיני, שלא בהסכמתה החופשית. בנוסף, במספר הזדמנויות במהלך תקופה זו, שמועדן אינו ידוע במדויק, קרא העורר לש.מ. שתעלה אל ביתו, שם החדיר את איבר מינו לאיבר מינה שלא בהסכמתה החופשית. בשל המעשים הללו הואשם העורר בעבירה של אינוס בת משפחה שטרם מלאו לה 16 שנים לפי סעיף 345(ב)(1) בנסיבות סעיפים 345(א)(1) ו-351(א) לחוק העונשין.

על פי האישום החמישי, בהזדמנויות שונות במועדים שונים שאינם ידועים במדויק בין האירועים שתוארו באישום בראשון לאלו שתוארו באישום השלישי, הן בביתה של ש.מ., בעת שהיה ריק מבני משפחה אחרים והן בביתו שלו, החדיר העורר את איבר מינו לאיבר מינה של ש.מ., שלא בהסכמתה החופשית, כאשר בחלק מההזדמנויות הגיע לסיפוקו המיני. בחלק מההזדמנויות צעקה ש.מ. בבקשה שהעורר יניח לה, אך הוא אחז בה בכוח, סתם את פיה בעזרת ידיו, ואיים עליה שלא תצחק. כמו כן, במועדים רבים שאינם ידועים במדויק במהלך אותה התקופה, החדיר העורר את איבר מינו לפי הטבעת של ש.מ. שלא בהסכמתה החופשית, כאשר בחלק מהמקרים אף נגע בחזה. בנוסף, בהזדמנויות שונות התקרב העורר אל ש.מ. בכדי לבצע בה מעשים מיניים. בהזדמנויות אלה, מכיוון שש.מ. הייתה בזמן המחזור החודשי שלה, אחז העורר בידיה ודרש ממנה שתמשש את איבר מינו עד שיגיע לסיפוקו המיני, והיא מילאה אחר הוראותיו. במקרים שבהם סירבה לעשות כן, אחז העורר בידיה של ש.מ. בכוח, הניח את ידה על איבר מינו והכריח אותה למשש את איבר מינו עד שיגיע לסיפוקו המיני. בשל המעשים הללו הואשם העורר בעבירות רבות של אינוס בת משפחה שטרם מלאו לה 16 שנים לפי סעיף 345(ב)(1) בנסיבות סעיפים 345(א)(1) ו-351(א) לחוק העונשין; עבירה של מעשה סדום בבת משפחה שטרם מלאו לה 16 שנים לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיפים 345(ב)(1), 345(א)(1) ו-351(א) לחוק העונשין; ועבירה של מעשה מגונה בבת משפחה שטרם מלאו לה 16 שנים לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיפים 345(ב)(1), 345(א)(1) ו-351(ג)(2) לחוק העונשין.

החלטת בית המשפט המחוזי

2. במקביל להגשת כתב האישום, הגישה המשיבה בקשה למעצרו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. ביום 24.2.2015 נעתר בית המשפט המחוזי לבקשה והורה על מעצר העורר עד תום ההליכים. את החלטתו פתח בית המשפט בבחינת חומר הראיות שנאסף נגד העורר. בין היתר, סקר בית המשפט את ההודעות שמסרו הוריה של ש.מ. במשטרה, מהן עולה כי שיתפה את אמה במעשים המיוחסים לעורר וכן כי בבדיקה אצל רופא נשים נחשף שקרום הבתולין שלה אכן נקרע. גם הוריה וגם אחיה העידו על מצבה הנפשי הירוד של ש.מ. מאז קרות האירועים, שהוביל לביקורים אצל פסיכיאטר, לנטילת כדורי הרגעה ואף לניסיונות אובדניים. עוד סקר בית המשפט הודעות דומות אשר נמסרו מפי שניים מדודיה של ש.מ., שסיפרו כי היא גוללה לפניהם את מעשי העורר; וכן התייחס לעימות שנערך בין ש.מ. לבין העורר, במסגרתו פירטה ש.מ. את המעשים המיניים שביצע בה, בעוד שהעורר הכחיש את ההאשמות באופן נחרץ. על יסוד ראיות אלה מצא בית המשפט כי הונחה תשתית לכאורית מספקת, וכי לגרעין הקשה של הודעתיה של ש.מ. יש סיכוי סביר להביא להרשעתו של העורר. בית המשפט הוסיף כי אמנם העורר נמצא דובר אמת בבדיקת פוליוגרף, אולם קבע כי לא נתקיימו במקרה דנן הנסיבות המיוחדות שמצדיקות להביא עובדה זו במניין השיקולים.

3. בהמשך, ובהיעדר מחלוקת בעניין קיומה של עילת מעצר, פנה בית המשפט המחוזי לבחון אפשרות של חלופת מעצר. בתוך כך התייחס בית המשפט לתסקיר המעצר שנערך לעורר ביום 18.2.2015, ממנו עלה כי העורר הינו גבר בן 33, נשוי בשנית ללא ילדים, אשר מתקיים מקצבאות הביטוח הלאומי של אמו. לעורר אין עבר פלילי, הוא אינו יודע קרוא וכתוב ומאז שסיים את עשר שנות לימודיו לא עבד באופן עקבי ומשמעותי. העורר תואר כאדם פאסיבי בעל קווי אישיות ילדותיים ויכולות קוגניטיביות נמוכות, אשר מבלה את זמנו בחוסר מעש, ללא שאיפות כלשהן לעתיד. שירות המבחן ציין כי אשתו של העורר תיארה את בעלה כ"בעל טוב" וכי ניכר שמדובר באישה כנועה הפועלת לריצוי צרכיו של בעלה. עוד עלה כי משפחתו של העורר איננה מוכרת לשירותי הרווחה בעיר מגוריהם. באשר להתנהגותו המינית, סיפר העורר כי קיים יחסי מין רק עם שתי נשותיו ושלל צפייה בסרטים פורנוגרפיים. באופן כללי, חש העורר בושה לדבר על הנושא, ומיעט לשותף פרטים. עמדתו המטשטשת והמעורפלת בנושא, הובילה את שירות המבחן למסקנה כי לא ניתן לשלול את מסוכנותו המינית.

שירות המבחן התייחס גם לחלופת המעצר שהוצעה על ידי העורר: מעצר בית בדירה שכורה בכפר ג'ת בצפון הארץ,

בפיקוחם של שני אחיו, דודו, וגבר נוסף. שני אחיו, בני 53 ו-41, נשואים ובעלי משפחות ברוכות ילדים, ללא עבר פלילי, הביעו נכונות לפקח על העורר בסופי שבוע וללוותו לדיונים בבית המשפט. הדוד הינו גבר בן 75 שהביע נכונות לשהות עם העורר במהלך כל ימות השבוע, ואשר לדבריו העורר רוחש לו כבוד רב. הגבר הנוסף הינו מכר של המשפחה, נשוי בן 45 ללא ילדים. שירות המבחן התרשם שהגורמים המפקחים מבינים את האחריות המוטלת עליהם וישקיעו מאמצים לשמור על התנאים המגבילים שיוטלו על העורר. על רקע זה ובהתחשב באמור לעיל, המליץ שירות המבחן לשחרר את העורר לחלופת המעצר שהוצעה, בתנאים מגבילים, לרבות איזוק אלקטרוני והשתתפות בקבוצה טיפולית.

4. חרף המלצת שירות המבחן, החליט בית המשפט המחוזי שלא לשחרר את העורר לחלופה המוצעת. זאת על שום החשש הממשי מפני שיבוש מהלכי משפט בעבירות מין שבוצעו בתוך התא המשפחתי, מעבר למסוכנות הטבועה בעבירות שבוצעו בקטינים. בית המשפט התרשם מקיומן של "ראיות לכאורה לניסיונות שיבוש" ומחשש מובנה להשפעה על עדים, אשר אינו טעון הוכחה נפרדת כשמדובר במערכת של יחסי תלות וניצול בתוך המשפחה. בית המשפט הוסיף כי בני משפחתה של ש.מ. נחשפו למעשיו של העורר במשך שנה עובר להגשת התלונה ובחרו לשמור על מעין "קשר שתיקה" חרף ההידרדרות במצבה הנפשי. בנסיבות אלה, ובהינתן החשש כי שחרור העורר לחלופת מעצר יעמיד את ש.מ. בלחץ נפשי גבוה שיפגע ביכולתה להעיד, החליט בית המשפט להורות על מעצרו של העורר עד תום ההליכים נגדו, כאמור.

תמצית טענות העורר

5. העורר - באמצעות בא כוחו, עו"ד נחמן בטיטו - ממקד את טענותיו בשתי סוגיות. ראשית, נטען כי לראיות שנסקרו על ידי בית המשפט המחוזי אין משקל המצדיק מעצר עד תום ההליכים. העורר טוען כי מחומר הראיות עולות מספר סתירות, לרבות כאלה הנוגעות לתדירות האירועים ולאופן ביצוע המעשים. העורר מוסיף וטוען כי בנוגע לאחד האירועים עומדת לו טענת אליבי, שכן הוא השתתף בחתונת קרוב ואף תועד במהלך האירוע. עוד נטען כי נוכח נסיבותיו המיוחדות של המקרה יש מקום לייחס משמעות לבדיקת הפולגראף שעבר העורר, בה נמצא דובר אמת, ודאי כשמדובר בתיק של "עדות מול עדות".

שנית, טוען העורר כי בית המשפט המחוזי שגה כשדחה את חלופת המעצר רק מהטעם של חשש לשיבוש הליכי משפט. זאת בראש ובראשונה נוכח תסקיר שירות המבחן, ממנו עולה כי חלופת המעצר שהוצעה הינה הולמת. העורר מדגיש כי כפר ג'ת ממוקם בצפון הארץ, רחוק מאוד מביתה של ש.מ. כמו כן, היה מקום לייחס חשיבות לנכונותם של המפקחים לפקח על העורר באופן רציני ואחראי. עוד נטען כי בית המשפט לא נתן משקל מספק להתרשמותו של שירות המבחן, לפיה משפחתה של ש.מ. לא חשה איום מצדה של משפחת העורר מאז ששתי המשפחות ניתקו את הקשר ביניהן. העורר מוסיף וטוען כי לא קיים ולו בדל של ראיה לקיומם של ניסיונות לשיבוש הליכי משפט מצדו, ולמעשה מאז היוודע האירוע לבני משפחתה של ש.מ. לפני כשנה ניתק העורר כל קשר עם משפחתה, נתון המצביע דווקא על היעדר כוונה לשבש את הליכי המשפט או לסכן את ש.מ.

תמצית טענות המשיבה

6. המשיבה - באמצעות באת כוחה, עו"ד עילית מידן - טוענת כי התשתית הראייתית בתיק מבוססת דיה. תשתית זו, כך נטען, מורכבת מארבעה אדנים: הודעת ש.מ., הודעות בני משפחתה, הודעה שמבססת את נשירתה מבית הספר ואישור רפואי כי קרום הבתולין של ש.מ. נקרע. עוד מתייחסת המשיבה בהרחבה למצבה הנפשי הירוד של ש.מ., שבא לידי ביטוי בביקורים אצל פסיכיאטר ובנטילת כדורים לטיפול בחרדה, ואף משתקף מהודעותיהם של קרובי משפחתה. המשיבה מוסיפה כי הודעותיה של ש.מ. מאופיינות בזהירות ובחשש, דבר המצביע על מהימנותן. באשר לסתירות העולות לכאורה מהודעותיה, נטען כי לא מדובר בסתירות היורדות

לשורשם של האישומים, וכבר נקבע כי קורבן לעבירות כה טראומטיות איננו מצופה לדייק בכל פרטי האירוע.

אשר לחלופת המעצר, טוענת המשיבה כי אמנם תסקיר שירות המבחן ממליץ על שחרור לחלופה, אך בד בבד לא נשללה הסוכנות מינית מצד העורר. כמן כן, אין להתעלם, כך נטען, מהחשש האינהרנטי לשיבוש הליכי חקירה מצדו של העורר. נסיבותיו של התיק הספציפי, לרבות איומי העורר על ש.מ. במהלך המעשים, העובדה שש.מ. שמרה את הדברים ב"בטן", העובדה שגם משפחתה של ש.מ. ידעה על המעשים במשך תקופה ארוכה ובכל זאת בחרה שלא להגיש תלונה, יחד עם מצבה הנפשי הירוד של ש.מ., כל אלו מחזקים את החשש הממשי לשיבוש במקרה דנן. בשולי פסק דינו ציין בית המשפט המחוזי כי לאחר עדותה של ש.מ., יוכל העורר לפנות בבקשה לעיון מחדש בהחלטה.

דיון והכרעה

7. לאחר שעיינתי בהודעת הערר, שמעתי את טענות הצדדים בדיון שהתקיים לפני ועיינתי בתיק החקירה שהוגש לעיוני, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות, וזאת לא בלי היסוס.

8. כידוע, על מנת לעצור אדם עד תום ההליכים נגדו יש להצביע על שניים: קיומן של ראיות לכאורה להוכחת האשמה, לצד קיומה עילת מעצר (סעיף 21 לחוק המעצרים). אף אם הוכחה עילת מעצר וקיימות ראיות לכאורה, אין להורות על מעצר מקום בו ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של חלופת מעצר הולמת, שפגיעתה בחירותו של הנאשם פחותה (סעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים). כבר עתה ניתן לקבוע כי אין בענייננו מחלוקת בין הצדדים באשר לקיומה של עילת מעצר, ואכן הצדדים מיקדו את טענותיהם בסוגיות של דיות הראיות וחלופת המעצר.

9. שאלת הראיות; מטיעוני העורר, הן בכתב והן בעל פה, עולה כי מצד אחד אין מחלוקת של ממש על קיומן של ראיות לכאורה, ומצד שני העורר טוען לכרסום משמעותי בעצמתן ומשקלן של הראיות הללו. דומה כי כוונתו של העורר היא כי קיימות ראיות לכאורה אך עוצמתן חלשה באופן המצדיק את שחרורו לחלופת מעצר [השוו: בש"פ 3476/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (20.5.2013)]. אין בידי לקבל טענה זו. עיון בחומרי החקירה, שנסקרו בהרחבה על ידי בית המשפט המחוזי, מלמד כי התשתית הלכאורית שהונחה נגד העורר עומדת ברף הראייתי הנדרש בשלב זה. ההודעות הרבות שנגבו, הן מש.מ. והן מבני משפחה, תומכות במסקנה זו. גם השינוי במצבה הנפשי של ש.מ., עליו מצביעה בין היתר אחותה של ש.מ., מחזק את התשתית הלכאורית. על פני הדברים ניכר כי מצבה הנפשי הרעוע של ש.מ. מעוגן היטב גם בראיות נוספות, הכוללות אינדיקציות להסתגרות, בריחה מהבית במספר הזדמנויות, מחשבות אובדניות, נטילת כדורי הרגעה וביקור אצל פסיכיאטר. אוסיף כי לא מצאתי בטענות העורר בדבר סתירות בהודעותיה של ש.מ. כדי להחליש את התשתית הראייתית שהוצגה במידה המצדיקה את שחרורו לחלופה. כבר נקבע לא אחת שאין לצפות מקורבן לעבירות מין להפנים ולשחזר את כל הפרטים המדויקים של האירועים הטראומטיים שעבר [ראו, למשל: ע"פ 993/00 נור נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(6) 205, 224 (2002); ע"פ 6630/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (10.7.2014)]. התרשמתי כי על פניו ומבלי לקבוע מסמרות בעניין, לא מדובר בסתירות היורדות לשורש העניין. כמו כן, בהיעדר פרכות של ממש, הרי שמקומן של טענות הנוגעות למהימנותה של ש.מ. להתברר בהליך העיקרי [בש"פ 946/12 פלוני נ' מדינת ישראל (7.2.2012)].

10. שאלת החלופה; בהחלטתו לדחות את בקשתו של העורר לשחרור לחלופת מעצר, הפנה בית המשפט המחוזי לחשש האינהרנטי מפני שיבוש הליכי משפט שקיים במקרים של עבירות מין בתוך המשפחה. חשש זה הוכר לא אחת בפסיקה [ראו למשל: בש"פ 4514/04 מדינת ישראל נ' פלוני (16.5.2004); בש"פ 8282/06 פלוני נ' מדינת ישראל (16.11.2006)]. אולם, בחשש המובנה שקיים במצבים של עבירות מין בתוך המשפחה אין כדי להספיק. הישענות על החשש המובנה לבדו, מבלי שקיימות

אינדיקציות קונקרטיות לשיבוש אשר עולות מנסיבות המקרה הספציפי, כמוה כ"היפוך ברירת המחדל" בחוק, לפיה יש להעדיף את החלופה שפגיעתה בחירות הנאשם פחותה, ככל שיש בה כדי להשיג את מטרת המעצר (ראו סעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים). במקרה שלפנינו מיוחסות לעורר, בין היתר, עבירות של איומים שהשמיע כלפי ש.מ. במהלך ביצוע עבירות המין לבל תחשוף את מעשיו. בכך יש כדי לעורר חשש לכאורה מפני שיבוש מהלכי משפט ואולם לא מצאתי כי בחומר הראיות עצמו יש אינדיקציות ממשיות המלמדות על ניסיון העורר לשבש את ההליך או להשפיע על ש.מ. להיפך, מתסקיר המעצר עולה כי בין משפחתה של ש.מ. לבין משפחתו של העורר קיים נתק.

11. בצד זאת, סבורני, כבית המשפט המחוזי, כי אין להורות על שחרור העורר לחלופת המעצר המוצעת בשלב זה. אין חולק כי להמלצתו של שירות המבחן נודעת חשיבות רבה וכי לעמדתו יש לייחס, ככלל, משקל בלתי מבוטל בהיותו הגורם המקצועי שאמון על בחינת האפשרות לשחרר את הנאשם לחלופת מעצר. ברם בשים לב למצבה הנפשי הירוד של ש.מ. מאז קרות האירועים לכאורה, כפי שעולה מהראיות; לעובדה שכבשה את תלונתה במשך מספר שנים; ול"קשר השתיקה" שאליו התייחס בית המשפט בהחלטתו, סבור אני כי במקרה הנוכחי מתעורר חשש כי שחרורו של העורר לחלופה המוצעת עלול להשפיע על מתן עדותה של ש.מ. בבית המשפט. יצוין בהקשר זה כי דיוני ההוכחות בתיק נקבעו לחודש מאי הקרוב, אז צפויה ש.מ. למסור את עדותה. עוד אציין כי ביום 17.2.2015 התקבל בבית המשפט המחוזי פקס חתום על ידי ש.מ., בו היא תיארה, לבקשת בית המשפט כביכול, את שעבר עליה והביעה את מצוקתה נוכח אפשרות שחרורו של העורר ממעצר. גם מבלי לייחס לפניה זו כל משקל, באשר ש.מ. לא נתבקשה על ידי בית המשפט להגיש את עמדתה כפי שנעשה, מכלול נסיבות העניין מקים חשש שמא שחרור העורר יביא להחמרה במצבה הנפשי ויתרום ללחץ בו היא נתונה ערב עדותה, באופן שיפגע בעדותה. פסיקתו של בית משפט זה הכירה בכך ששחרורו של הנאשם עלול להעמיד את המתלוננת בלחץ נפשי גבוה, וכי לחץ זה עלול, בין היתר, לפגום במסוגלותה להעיד [בש"פ 3606/09 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 2 (6.5.2009); בש"פ 660/15 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 9 (28.1.2015)].

אשר על כן, אין מנוס מדחיית הערר בשלב זה. עם זאת, אין באמור כדי למנוע מהעורר להגיש בקשה לעיון חוזר בהחלטת המעצר לאחר ש.מ. תמסור את עדותה בבית המשפט.

ניתנה היום, כ"ד באדר התשע"ה (15.3.2015).

ש פ ט